

af Europa-Parlamentet, har sagt, det kan vi så konstatere.

Hos Venstre kan vi konstatere, at det, der er blevet sagt, er om statsministerens plan B: at der skal være en plan om, at Tyrkiet ikke skal have en tilknytning, selv om de lever op til kriterierne. Det er meget uforståeligt.

Hvis ikke der kommer nogen reaktion, må vi jo tolke det på den måde, at det er det, Venstre står for. Så kan vi i hvert fald konstatere, at regeringen er splittet midt over, men jeg synes da, at det må være interessant, hvis Venstre her ved afslutningen af den her debat kunne prøve at forklare, hvad Venstres synspunkt på det her spørgsmål egentlig er.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Jesper Langballe, og efter ham er det hr. Søren Krarup og hr. Villy Søvndal.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Jeg har et meget enkelt spørgsmål til udenrigsministeren: Er der en plan B, sådan som statsministeren har sagt det?

Jeg vil godt udvide mit spørgsmål med et personligt spørgsmål til udenrigsministeren, hvilket jeg regner med at få et meget oprigtigt svar på: Synes udenrigsministeren, at det somme tider er lidt belastende at skulle samarbejde med en statsminister, som har lidt realitetssans, lidt sans for f.eks. sådan noget som kulturforskelle? Er det lidt primitivt, er det lidt pinligt, er det noget, der sådan kan belaste udenrigsministeren i hans gang på de bonede gulve i EU?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Søren Krarup. Efter ham er det hr. Villy Søvndal.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil komme ind på samme emne som den sidste ærede taler, måske i en lidt mindre polemisk form, for jeg vil simpelt hen stille nogle spørgsmål til udenrigsministeren.

Jeg har jo flere gange forsøgt at få optrukket og anerkendt den grundmodsatning, der naturligvis er mellem Europa og Tyrkiet. Vil udenrigsministeren ikke anerkende, at i det virkelige perspektiv, det vil sige det lange historiske perspektiv, kan man ikke bagatellisere, at Tyrkiet har en bestemt historie, en bestemt kultur, fordi

det har en bestemt tro, og at det derfor igennem 1.500 år har været Europas modstander?

Vil udenrigsministeren ikke indrømme, at det naturligvis har en afgørende betydning for vores bedømmelse af Tyrkiets ønske om at blive optaget i EU, og at det er uforvarsomt ikke at se denne forskel i øjnene?

Og vil ministeren ikke indrømme, at en vejledende folkeafstemning ville give disse mere eller mindre svinebundne politikere en mulighed for at finde den krog, hvorfra de kan sige det nej, som de måske ønsker?

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil takke udenrigsministeren for svaret, der lød: Vi vil følge anbefalinger fra Kommissionen, vi vil sætte forhandlinger i gang, vi vil følge Kommissionens forbehold. Og så gjorde udenrigsministeren opmærksom på det, der er en selvfølge, nemlig at en sådan proces jo forudsætter, at Tyrkiet lever op til de krav, der bliver stillet.

Men det, jeg synes er afgørende at også udenrigsministeren svarer på, er, at der ikke er specielle krav til Tyrkiet, og at hvis Tyrkiet lever op til de krav, der stilles, er der også et medlemskab i udsigt.

Så vil jeg godt rose udenrigsministeren for det mod, som jeg synes Venstre helt har manglet i debatten her, nemlig overhovedet at tage ordet. Jeg synes, at udenrigsministeren – meget indirekte måske – satte statsministeren på plads, oven i købet noget så eftertrykkeligt, ved på den måde at sige, at det ikke er et B-medlemskab, vi diskuterer, vi diskuterer tyrkisk medlemskab.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Det kommer der jo af at stikke hovedet ind i en bisværn, men jeg blev provokeret på en sådan måde, at jeg ikke kunne tillade mig at blive siddende, og så fik jeg jo en byge af spørgsmål, og dem vil jeg gerne svare på. Lad mig tage de mindste først, så vi ender med de væsentligste.

Hvad angår Cypern, et det ikke noget kriterium for at optage forhandlingerne, at man anerkender Cypern, og jeg synes også, at der er givet udmærkede svar på den cypriotiske problematik tidligere i dag: at Tyrkiet og tyrkisk Cypern jo sagde ja til en genforening. Men det er ikke det. Man kan selvfølgelig ikke ende med at være medlem af en klub, hvilket hr. Skaarup var inde på, hvor man ikke anerkender et af medlemmer-